AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2007. november 8. *

A T-234/04. sz. ügyben,

a **Holland Királyság** (képviselik: H. Sevenster, J. van Bakel és M. de Grave, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek,

támogatja:

a **Dán Királyság** (képviseli: J. Molde, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: F. Simonetti és M. van Beek, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: holland.

a Holland Királyság által az [EK] 95. cikk (4) bekezdése alapján bejelentett, a rövidláncú klórozott paraffinok felhasználásáról szóló nemzeti rendelkezésekről szóló [nem hivatalos fordítás], 2003. december 16-i 2004/1/EK bizottsági határozat (HL 2004. L 1., 20. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában, amennyiben a Bizottság e határozatban megállapítja, hogy az EK 95. cikk (6) bekezdése alapján a jóváhagyása szükséges a rövidláncú paraffinok olyan felhasználására vonatkozó holland szabályozás fenntartásához, amelyek nem szerepelnek az egyes veszélyes anyagok és készítmények forgalomba hozatalának és felhasználásának korlátozásaira vonatkozó 76/769/EGK tanácsi irányelv huszadik módosításáról (rövidláncú klórozott paraffinok) szóló, 2002. június 25-i 2002/45/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL L 177., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 488. o.),

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (kibővített ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby és K. Jürimäe bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. szeptember 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

Nemzetközi rendelkezések

1 Az Európai Közösség és egyes tagállamai szerződő felei voltak az 1974. június 4-én Párizsban aláírt, a tengeri környezet szárazföldi eredetű szennyezésének megelőzéséről szóló egyezménynek (a továbbiakban: párizsi egyezmény). Ezen egyezmény keretében a párizsi bizottság elfogadta a 95/1 határozatot (a továbbiakban: 95/1 Parcom határozat), amely előírta a rövidláncú klórozott paraffinok (a továbbiakban: SCCP-k) felhasználásának fokozatos megszüntetését. Az Európai Közösség nem írta alá a 95/1 Parcom határozatot.

2 A párizsi egyezmény helyébe az Atlanti-óceán észak-keleti körzete tengeri környezetének védelméről szóló egyezmény lépett, amelyet a Közösség nevében az Atlanti-óceán észak-keleti körzete tengeri környezetének védelméről szóló egyezmény megkötéséről szóló, 1997. október 7-i 98/249/EK tanácsi határozattal (HL 1998. L 104., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 28. kötet, 188. o.; a továbbiakban: Ospar-egyezmény) hagytak jóvá, és a párizsi bizottságot új bizottság (a továbbiakban: Ospar-bizottság) váltotta fel.

Közösségi rendelkezések

3 Az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdése így rendelkezik:

„(4) Ha azt követően, hogy a Tanács vagy a Bizottság harmonizációs intézkedést fogadott el, egy tagállam a 30. cikkben említett lényeges követelmények alapján vagy a környezet, illetve a munkakörnyezet védelmével kapcsolatosan szükségesnek tartja nemzeti rendelkezések fenntartását, ezekről a rendelkezésekről és a fenntartásuk indokairól értesíti a Bizottságot.

[…]

(6) A Bizottság a (4) bekezdésben […] említett értesítésektől számított hat hónapon belül a vonatkozó nemzeti rendelkezéseket jóváhagyja, vagy elutasítja, miután ellenőrizte, hogy az érintett rendelkezések nem képezik-e a tagállamok közötti önkényes megkülönböztetés eszközét vagy a kereskedelem rejtett korlátozását, valamint hogy nem jelentenek-e akadályt a belső piac működésében.

Amennyiben a Bizottság e határidőn belül nem hoz határozatot, a (4) bekezdésben […] említett nemzeti rendelkezéseket jóváhagyottnak kell tekinteni.

Ha az ügy összetettsége indokolja, és az emberi egészséget fenyegető veszély nem áll fenn, a Bizottság értesítheti az érintett tagállamot arról, hogy az ebben a bekezdésben említett határidő legfeljebb további hat hónappal meghosszabbítható."

4 Az egyes veszélyes anyagok és készítmények forgalomba hozatalának és felhasználásának korlátozásaira vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1976. július 27-i 76/769/EGK tanácsi irányelv (HL L 262., 201. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet 3. kötet 317. o.) egyes veszélyes anyagok és készítmények forgalomba hozatalát és felhasználását korlátozó rendelkezéseket tartalmaz.

5 A 76/769 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében az irányelvet az említett irányelv mellékletében felsorolt veszélyes anyagokra és készítményekre kell alkalmazni. Ezen irányelv 2. cikke előírja, hogy a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a mellékletben felsorolt veszélyes anyagok és készítmények csak az ott meghatározott feltételekkel kerülhessenek forgalomba vagy felhasználásra.

6 A 76/769 irányelv többször módosításra került, különösen azért, hogy újabb veszélyes anyagok és készítmények kerüljenek felsorolásra a mellékletben, illetve az emberi egészség vagy a környezet védelme céljából korlátozza e veszélyes anyagok és készítmények forgalomba hozatalát, illetve felhasználását.

7 Az egyes veszélyes anyagok és készítmények forgalomba hozatalának és felhasználásának korlátozásaira vonatkozó 76/769/EGK tanácsi irányelv huszadik módosításáról (rövidláncú klórozott paraffinok) szóló, 2002. június 25-i 2002/45/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 177., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 488. o.; a továbbiakban: SCCP-irányelv) a 76/769 irányelv mellékletébe beillesztette a 42. pontot, amely az SCCP-k forgalomba hozatalának és felhasználásának szabályait rögzíti.

8 Az SCCP-irányelvvel módosított 76/769 irányelv mellékletének 42.1. pontja értelmében az SCCP-k „nem hozható[k] forgalomba egyéb anyagok vagy készítmények anyagaként vagy összetevőjeként történő alkalmazás céljából 1%-nál magasabb koncentrációban:

– fémmegmunkálásra,

– bőr zsírozására”.

9 A hivatkozott melléklet 42.2. pontja értelmében „2003. január 1-jéig az Európai Bizottság a tagállamokkal és az OSPAR-bizottsággal együttműködve, az SCCP-k egészségügyi és környezeti kockázataival kapcsolatos bármely idevonatkozó új tudományos adat fényében felülvizsgálja az SCCP-k összes egyéb felhasználását. A felülvizsgálat eredményéről tájékoztatják az Európai Parlamentet”.

10 Az SCCP-irányelv 2. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a tagállamok legkésőbb 2003. július 6-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek, és erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot, és ezeket a rendelkezéseket legkésőbb 2004. január 6-tól alkalmazzák.

Nemzeti rendelkezések

11 A párizsi egyezményből és a 95/1 Parcom határozatból eredő nemzetközi kötelezettségeinek teljesítése céljából a Holland Királyság 1999. november 3-án elfogadta a Besluit houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige

gechloreerde paraffines-t (Besluit gechloreerde paraffines WMS) [az SCCP-k egyes felhasználásainak megtiltásáról szóló rendelet (a vegyi anyagokról szóló törvény), Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1999., 478. o., a továbbiakban: rendelet]. A rendelet 4. cikkének értelmében 1999. december 31-én lépett hatályba.

12 A rendelet 1. cikke előírja, hogy a rendelet a 10–13 láncú – beleértve a szénatomokat – és legalább 48 tömegszázalék klórozási fokkal rendelkező klórozott alkánokra vonatkozik.

13 A rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében az 1. cikkben szereplő SCCP-k nem használhatók fel:

a) lágyítószerként festékben, bevonatban vagy tömítőanyagban;

b) fémmegmunkáláshoz használt folyadékokban;

c) gyulladásgátlóként gumiban, műanyagban vagy textilben.

14 A rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében az SCCP-ket 2004. december 31-ig továbbra is fel lehet használni tömítőanyagként gátakban vagy vízelzárókban, illetve égéskésleltetőként a kizárólag bányászati célú felhasználásra szánt szállítószalagokban.

A jogvita előzményei

15 Az SCCP-irányelv elfogadását követően a holland kormány 2003. január 17-i levelében közölte a Bizottsággal, hogy véleménye szerint az SCCP-irányelv harmonizációjának hatálya az SCCP-irányelvvel módosított 76/769 irányelv mellékletének 42.1. pontjában kifejezetten tiltott SCCP-k felhasználására korlátozódik. Következésképpen az egyéb, például a 95/1 Parcom határozatból következő felhasználások nem tartoznak az SCCP-irányelv harmonizációjának alkalmazási körébe, ily módon a tagállamok az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdése szerinti eljárás mellőzésével engedélyezhetik vagy tilthatják meg ezeket.

16 A holland kormány 2003. január 17-i levelében továbbá az EK 95. cikk (4) bekezdésére hivatkozott „valamennyi hatékony érvényesülés és jogszükséglet" érdekében, a hivatkozott rendelkezésnek megfelelően hangsúlyozva azokat az indokokat, amelyek a 95/1 Parcom határozatban foglalt tilalmak nemzeti szabályozásában való fenntartása mellett szólnak. Végül ugyanezen levelében a holland kormány kifejezte abbéli „reményét, hogy a Bizottság hamarosan kialakítja álláspontját a Holland [Királyság] álláspontjának függvényében a jogalkotás[ának fenntartására] vonatkozó mozgástér tekintetében, és kedvező döntést hoz az EK 95. cikk (4) bekezdése értelmében benyújtott kérelme tárgyában".

17 2003. március 25-i levelében a Bizottság tájékoztatta a Holland Királyságot, hogy megkapta az EK 95. cikk (4) bekezdése értelmében megküldött értesítését, és hogy a vizsgálatra nyitva álló határidő számítása 2003. január 22-én kezdődött, tehát az értesítés kézhezvételét követő napon. Ugyanezen levelében a Bizottság azt is közölte, hogy az értesítés másolatát megküldi a tagállamoknak, hogy azok megtehessék esetleges észrevételeiket, és e tekintetben közlemény közzétételére kerül sor a Hivatalos Lapban.

18 A Holland Királyság által az [EK] 95. cikk (4) bekezdése alapján bejelentett, a rövidláncú klórozott paraffinok felhasználásáról szóló nemzeti rendelkezésekre vonatkozó, az [EK] 95. cikk (6) bekezdésében említett határidő meghosszabbításáról szóló, 2003. július 17-i 2003/549/EK határozatában (HL L 187., 27. o.) a Bizottság megállapította, hogy egyrészt elfogadható az a kérelem, amelyet a Holland Királyság nyújtott be 2003. január 21-én az SCCP-k felhasználására vonatkozó nemzeti rendelkezések jóváhagyása céljából, másrészt pedig a kérdés összetettsége okán és valamennyi olyan adat hiányában, amelyek egyértelművé tennék az emberi egészséget fenyegető veszélyt, indokolt az EK 95. cikk (6) bekezdése első albekezdésében előírt határidő meghosszabbítása 2003. december 20-ig.

19 A 2003/549 határozat 1. cikke értelmében:

„A Szerződés 95. cikke (6) bekezdése harmadik albekezdésének megfelelően ugyanezen cikk ugyanezen bekezdésében az SCCP-kről szóló, a Holland [Királyság] által 2003. január 21-én bejelentett nemzeti rendelkezések jóváhagyására vagy elutasítására nyitva álló határidő az EK 95. cikk (4) bekezdése alapján 2003. december 20-ig meghosszabbodik."

20 A Holland Királyság által az [EK] 95. cikk (4) bekezdése alapján bejelentett, a rövidláncú klórozott paraffinok felhasználásáról szóló nemzeti rendelkezésekről szóló, 2003. december 16-i 2004/1/EK határozatával (HL 2004. L 1., 20. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság korlátozott időtartamra jóváhagyta a szóban forgó nemzeti rendelkezések részleges fenntartását.

21 A megtámadott határozatban a Bizottság először rámutatott, hogy 2003/549 határozatban megállapította, hogy a Holland Királyság által benyújtott kérelem elfogadható volt, és e tekintetben utalt erre a határozatra, emlékeztetve ugyanakkor a bejelentett

rendelkezéseknek az SCCP-irányelv követelményeivel való összeegyeztethetetlensége okaira. Ezt követően a Holland Királyság által az EK 95. cikk (4) bekezdése alapján benyújtott, az SCCP-irányelvtől eltérő nemzeti rendelkezések fenntartásának lehetővé tételére irányuló kérelmet illetően a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e rendelkezések közül egyesek átmenetileg (2006. december 31-ig) fenntarthatók, azonban környezetvédelmi okokból a többi rendelkezés nem indokolt, és nem tartható fenn.

22 A megtámadott határozat 1–3. cikke értelmében:

„*Első cikk*

A Holland Királyság által az SCCP-kre vonatkozóan 2003. január 21-én bejelentett nemzeti rendelkezéseket a[z EK] 95. cikk (4) bekezdése szerint jóváhagyják, amennyiben azok nem vonatkoznak az SCCP-k mint 1%-nál alacsonyabb koncentrációjú egyéb anyagok és készítmények alkotórészeiként való felhasználására az alábbi anyagokban:

– lágyítószerként festékben, bevonatban vagy tömítőanyagban,

– gyulladásgátlóként gumiban vagy textilben.

2. cikk

A jelen határozat 2006. december 31-ig alkalmazható.

3. cikk

A jelen határozat címzettje a Holland Királyság.”

Eljárás

23 A Bíróság Hivatalához 2004. február 26-án benyújtott keresetlevelével a Holland Királyság keresetet terjesztett elő, amelyet a C-103/04. számon vettek nyilvántartásba.

24 A Bíróság Hivatalához 2004. május 14-én benyújtott külön iratban a Bizottság a Bíróság eljárási szabályzata 91. cikkének 1. §-a értelmében elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő.

25 A Bíróság a 2004. június 8-i végzésével a Bíróság alapokmányáról szóló jegyzőkönyv 51. és 54. cikkének módosításáról szóló, 2004. április 26-i 2004/407/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 132., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 5. kötet, 85. o.) 2. cikke rendelkezéseinek megfelelően az Elsőfokú Bíróság elé utalta a C-103/04. sz. ügyet, amelyet T-234/04. számon vettek nyilvántartásba.

26 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 24-én benyújtott iratában a Dán Királyság kérte a jelen eljárásba beavatkozóként való belépését a Holland Királyság kérelmeinek támogatása végett. 2004. november 15-i végzésével az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke megengedte a fenti beavatkozást.

27 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. július 6-án benyújtott iratában a Holland Királyság megtette észrevételeit a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban.

28 Az Elsőfokú Bíróság a felek meghallgatását követően 2006. június 6-án az ügyet az Elsőfokú Bíróság kibővített ötödik tanácsa elé utalta.

29 Az eljárási szabályzat 114. cikke 3. §-ának értelmében a szóbeli szakasz megnyitására azt követően került sor, hogy a Bizottság azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság hozzon döntést az elfogadhatatlanság tekintetében.

30 A pervezető intézkedések keretében az Elsőfokú Bíróság felhívta a feleket, hogy bizonyos kérdésekre írásban válaszoljanak. A felek ennek a kitűzött határidőn belül eleget tettek.

31 A felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait a 2006. szeptember 7-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta.

A felek kérelmei

32 A Holland Királyság keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben a Bizottság megállapítja, hogy az EK 95. cikk (6) bekezdése alapján a jóváhagyása szükséges az SCCP-k olyan felhasználására vonatkozó holland szabályozás fenntartásához, amelyek nem szerepelnek az SCCP-irányelvben;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

33 Elfogadhatatlansági kifogásában a Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– kötelezze a Holland Királyságot a költségek viselésére.

34 Az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeiben a Holland Királyság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a Bizottság arra irányuló kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság az érdemi vizsgálatot megelőzően hozzon döntést a kereset elfogadhatóságáról.

A jogkérdésről

35 Az eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a értelmében a fél kérelmére az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve dönthet az elfogadhatatlansági kifogás tárgyában. Ugyanezen cikk 3. §-a értelmében, ha az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli.

36 Az eljárási szabályzat 113. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság hivatalból a felek meghallgatását követően bármikor határozhat arról, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e, és ezt a határozatát az említett szabályzat 114. cikke 3. és 4. §-ának megfelelően hozza meg.

A felek érvei

37 A Bizottság elsősorban arra hivatkozik, hogy a 2003. január 17-i levélben történt értesítésre adott válaszként 2003. március 25-i levelében tájékoztatta a Holland Királyságot, hogy megkapta az említett értesítést, és hogy a vizsgálatra nyitva álló határidő számítása 2003. január 22-én kezdődött, tehát az értesítés kézhezvételét követő napon. A Bizottság szerint ebből egyértelműen következik, hogy úgy ítélte meg, hogy a bejelentett nemzeti rendelkezések az SCCP-irányelv alkalmazási körébe tartoznak, tekintve, hogy ha ez nem így lett volna, akkor az ezt követő eljárást nem kellett volna lefolytatni.

38 A Bizottság másodsorban azt állítja, hogy a Holland Királyság állításával ellentétben a 2003. január 17-i levél egyáltalán nem utal arra, hogy e tagállam két különböző és egyedi kérelmet kíván benyújtani két külön válaszra várva. Ha ugyanis igaz az, hogy a 2003. január 17-i levél „Kérelmek" című 5. részében a holland kormány azt kérte, hogy rövid határidőn belül hozzon döntést a nemzeti szabályozása fenntartására vonatkozó mérlegelési mozgástere tekintetében, akkor az is igaz, hogy azt is kérte, hozzon kedvező döntést az EK 95. cikk (4) bekezdése értelmében benyújtott kérelme tárgyában. A Bizottság tehát úgy ítéli meg, hogy a 2003. január 17-i levél megfogalmazására és formájára tekintettel logikusan jutott arra a következtetésre, hogy a Holland Királyságnak az SCCP-irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmével kapcsolatos véleményétől függetlenül, e tagállam az EK 95. cikk (4) bekezdése szerinti értesítést tett.

39 Harmadsorban a Bizottság azt állítja, hogy a 2003/549 határozatában közvetetten választ adott az SCCP-irányelv terjedelmének kérdésére, amikor is, amint az szokásos, megvizsgálta az értesítés elfogadhatóságát. Ezzel kapcsolatos véleményét ugyanis világosan kifejtette a hivatkozott határozat (32)–(39) preambulumbekezdésében, és arra a következtetésre jutott, hogy a Holland Királyság kérelmét elfogadhatónak kell tekinteni. Különösen azt hangsúlyozta a 2003/549 határozat (34) preambulumbekezdésében, hogy az SCCP-irányelvet olyan eszközként kell értelmezni, amely bevezeti az SCCP-k valamennyi jelenlegi felhasználásának harmonizációját, és ezzel megakadályozza a tagállamokat abban, hogy olyan nemzeti korlátozá-

sokat vezessenek be vagy tartsanak fenn az SCCP-k felhasználása tekintetében, amely korlátozások túllépnek az ezen irányelvben meghatározottakon.

40 A Holland Királyságnak a keresetlevelében szereplő állításával ellentétben a 2003/549 határozat tehát nem korlátozódik az EK 95. cikk (6) bekezdése szerinti határidő puszta meghosszabbítására, amit az a tény is alátámaszt, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem tér ki újra az SCCP-irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmére. E kérdést illetően a megtámadott határozatnak tehát csak megerősítő jellege van, és nem kelt semmiféle olyan önálló joghatásokat, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezzék.

41 Ha a Holland Királyság nem értett egyet a Bizottságnak a 2003. január 17-i értesítés elfogadhatóságára vonatkozó elemzésével, akkor a 2003/549 határozatot kellett volna megtámadnia. Mivel ezt az EK 230. cikkben rögzített határidőn belül elmulasztotta, már nem támadhatja meg a Bizottságnak az elfogadhatóság vonatkozásában a szóban forgó határozatban kialakított álláspontját a Bizottság valamely későbbi határozatával szemben nyitott kereseti lehetőség felhasználásával. Ez az EK 230. cikkben rögzített határidő indokolatlan meghosszabbodásához vezetne.

42 A Holland Királyság elsősorban azt állítja, hogy a megtámadott határozat jóval több, ‚mint a 2003/549 határozat egyszerű megerősítése, amely csak a határidő meghosszabbításáról szól. A Bizottság álláspontja ugyanis, miszerint az EK 95. cikk (6) bekezdése szerinti jóváhagyás szükséges, egyfelől azzal a következménnyel járna, hogy a nemzeti intézkedéseket csak korlátozott ideig lehetne fenntartani, másfelől pedig

azzal, hogy az SCCP-k olyan tilalmának, mint a holland szabályozásban előírt, korlátozottabb lenne a terjedelme, mint amelyre irányul. Tehát a megtámadott határozat az, amely lényegesen megváltoztatta jogi helyzetét, mivel terjedelmében és időben korlátozta mozgásterét nemzeti rendelkezései fenntartása tekintetében.

43 Másodsorban a holland kormány arra hivatkozik, hogy a Bizottsággal való kapcsolattartása során mindig is utalt arra, hogy úgy ítéli meg, hogy az SCCP-knek az SCCP-irányelvben nem szereplő felhasználásai nem tartoznak az irányelv alkalmazási körébe, így fenntarthatja ezeket nemzeti szabályozásában az EK 95. cikk (4) bekezdésének alkalmazása nélkül. Azt állítja tehát, hogy elsődlegesen azt kérte, hogy a Bizottság döntsön az EK 95. cikk (4) bekezdése szerinti értesítés szükségességéről, ami abból a tényből következik, hogy a 2003. január 17-i levélben először feltárta azokat az indokokat, amiért is a jelen ügyben nincs szükség az EK 95. cikk (4) bekezdése szerinti értesítésre, és kifejezte abbéli reményét, hogy a Bizottság rövid időn belül dönt nemzeti szabályozása fenntartására vonatkozó mozgásteréről, és ezt követően azt kérte a Bizottságtól, hogy foglaljon állást az értesítés szükségességéről, amelyre csak „valamennyi hatékony érvényesülés és jogszükséglet" érdekében került sor. Tehát csak másodlagosan, azaz „abban az esetben, ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a 95/1 Parcom határozatban tiltott felhasználások, amelyeket a 2002. június 25-i irányelv [nem] tilt[ott], ezen irányelv alkalmazási körébe tartoznak," kérte azt a Bizottságtól, hogy hagyja jóvá a szóban forgó nemzeti rendelkezések fenntartását.

44 Harmadsorban, elismerve, hogy az értesítés elfogadhatósága a 2003/549 határozat (32)–(39) preambulumbekezdésében vizsgálatra került, a holland kormány hangsúlyozza, hogy e határozat rendelkező része csak az EK 95. cikk (6) bekezdésében szereplő határidő meghosszabbításáról szól, ily módon az e határozattal szemben benyújtott kereset elfogadhatatlan lett volna. A valamely jogi aktus indokolásában szereplő álláspontok csak akkor képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát, ha ezek e jogi aktus rendelkező részének szükséges alátámasztására szolgálnak (a Bíróság C-164/02. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. január 28-án hozott végzésének [EBHT 2004., I-1177. o.] 21. pontja), a jelen ügyben azonban nem erről van szó.

45 Negyedsorban nem kétséges, hogy a 2003/549 határozat a megtámadott határozathoz viszonyítva közbenső határozat. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan intézkedések vagy határozatok esetén, amelyek kidolgozása több szakaszban, különösen egy belső eljárás végén történik, főszabály szerint csak azon intézkedések minősülnek megtámadható intézkedéseknek, amelyek az eljárás lezárásaként véglegesen rögzítik az intézmény álláspontját, a végső döntés előkészítésére irányuló közbenső intézkedések nem (az Elsőfokú Bíróság T-37/92. sz., BEUC és NCC kontra Bizottság ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletének [EBHT 1994., II-285. o.] 27. pontja, a T-277/94. sz., AITEC kontra Bizottság ügyben 1996. május 22-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-351. o.] 51. pontja; az Elsőfokú Bíróság elnöke T-219/01. R. sz., Commerzbank kontra Bizottság ügyben 2001. december 5-én hozott végzésének [EBHT 2001., II-3501. o.] 33. pontja).

46 A Holland Királyság továbbá arra hivatkozik, hogy még azt feltételezve is, hogy a 2003/549 határozat alkalmas arra, hogy kereset tárgyát képezze, az a tény, hogy nem támadták meg, nem képezheti a megtámadott határozattal szemben benyújtott kereset elfogadhatóságának akadályát. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, amely kizárja, hogy valamely, az állami támogatásokra vonatkozó, hivatalos vizsgálati eljárást kezdeményező határozat meg nem támadása a végleges határozattal szemben benyújtott kereset elfogadhatóságának megtagadásához vezessen (az Elsőfokú Bíróság T-129/96. sz., Preussag Stahl kontra Bizottság ügyben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-609. o.] 31. pontja; a T-164/96–T-167/96., T-122/97. és T-130/97. sz., Moccia Irme és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. május 12-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-1477. o.] 65. pontja és a T-190/00. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2003. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5015. o.] 47. pontja).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

47 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak és határozatoknak minősülnek a felperes érdekeit érintő kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések (a

Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; a C-147/96. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2000. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-4723. o.] 25. pontja; a fenti 44. pontban hivatkozott Hollandia kontra Bizottság ügyben hozott végzésének 18. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-2/04. sz., Korkmaz és társai kontra Bizottság ügyben 2006. március 30-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé – EBHT 2006., II-32.* o.] 33. pontja).

48 Tehát, ha valamely közösségi intézmény – egy benyújtott kérelemre válaszolva – levelet küld a címzettnek, nem elégséges ahhoz, hogy ezt a levelet az EK 230. cikk értelmében vett határozatnak lehessen minősíteni, így biztosítva a megsemmisítés iránti kereset lehetőségét (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-25/92. sz., Miethke kontra Parlament ügyben 1993. január 27-én hozott végzésének [EBHT 1993., I-473. o.] 10. pontját; az Elsőfokú Bíróság fenti 45. pontban hivatkozott AITEC kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 50. pontját, a T-93/00. és T-46/01. sz., Alessandrini és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. április 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1635. o.] 60. pontját és a T-29/03. sz., Comunidad Autónoma de Andalucía kontra Bizottság ügyben 2004. július 13-án hozott végzésének [EBHT 2004., II-2923. o.] 29. pontját). Következésképpen megállapítható, hogy egy intézmény által kibocsátott egyszerű véleménynyilvánítás nem olyan jellegű határozat, amellyel szemben megsemmisítés iránti kereset nyújtható be, mivel ez nem alkalmas arra, hogy joghatásokat keletkeztessen, és nem is irányul ilyen hatások keletkeztetésére (a Bíróság C-308/95. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 1999. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-6513. o.] 27. pontja).

49 A jelen ügyben a 2003. január 17-i levelében a holland kormány két kérelmet intézett a Bizottsághoz. Egyrészt azt kérte, hogy a Bizottság foglaljon állást az SCCP-irányelv alkalmazási körének terjedelméről, azon álláspontra hivatkozva, miszerint a 95/1 Parcom határozatban tiltottak azon felhasználások, amelyeket az SCCP-irányelv nem tiltott meg kifejezetten, nem tartoznak ezen utóbbi harmonizációs területébe, ily módon ezeket engedélyezni vagy tiltani lehet a nemzeti szabályozásban, anélkül hogy ehhez a Bizottság határozata szükséges lenne. Másrészt azt kérte, hogy amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a bejelentett nemzeti rendelkezések az SCCP-irányelv alkalmazási körébe tartoznak, az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében foglalt eljárásnak megfelelően döntsön e rendelkezések fenntartásáról. Az a tény, amiért a Holland Királyság ugyanabban a levélben azt kérte a Bizottságtól, hogy döntsön az

EK 95. cikk (6) bekezdése szerinti jóváhagyás szükségességéről, amit vitat, és hivatalosan is kérte ezt a jóváhagyást, a holland kormány szerint annak a körülménynek köszönhető, hogy közel volt az SCCP-irányelv átültetésére nyitva álló határidő lejárta, és megfelelő időn belül szándékozott megfelelni az ezen irányelvből eredő kötelezettségeinek.

50 Hozzá kell tenni, hogy amint az a Bizottsághoz és a Tanácshoz címzett 2001. június 25-i levelekből is következik, a holland kormány az SCCP-irányelv elfogadásának eljárása során kifejezte aggodalmát azon ténnyel kapcsolatban, hogy az irányelvjavaslat a 95/1 Parcom határozatban előírt védelmi szinten belül marad, és felvetette egy közösségi harmonizációs intézkedés elfogadása helyénvalóságának kérdését, amely, mint az Ospar-egyezmény részesét, megakadályozta volna abban, hogy megfeleljen nemzetközi kötelezettségeinek. Ezt az álláspontot megerősítették az SCCP-irányelv elfogadásakor, a holland küldöttség nemmel szavazott, és a 2002. április 24-i szavazati nyilatkozatában rámutatott, hogy az SCCP-kre vonatkozó irányelv végrehajtása lehetetlenné tenné, hogy a Holland Királyság megfeleljen a párizsi egyezményből és a 95/1 Parcom határozatból eredő nemzetközi kötelezettségeinek. 2003. január 17-i levele 5. részének 6. pontjában is hivatkozott e kötelezettségek teljesítésének kérdésére.

51 A Holland Királyság azáltal, hogy a megtámadott határozat megsemmisítését csak annyiban kérte, amennyiben a Bizottság úgy vélte, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések fenntartásához az EK 95. cikk (6) bekezdése alapján a jóváhagyása szükséges, meg szándékozott támadni a Bizottságnak az első, a 2003. január 17-i levelében megfogalmazott kérelmével kapcsolatos, az SCCP-irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmére vonatkozó állásfoglalását. Más szóval: a Bizottságnak a Holland Királyság által hivatkozott, a bejelentett nemzeti intézkedések hatályban tartására vonatkozó indokolás megalapozottsága tekintetében adott értékelése nem alkotja a jogvita tárgyát, mivel ez csak az SCCP-irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmének Bizottság általi értelmezéséről szól.

52 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Bizottságnak a Holland Királyság által vitatott állásfoglalása, amennyiben ez arra vonatkozott, hogy a bejelentett nemzeti rendelkezések hatályban tartásához szükséges az EK 95. cikk (6) bekezdése szerinti jóváhagyás, megtámadható aktusnak minősül-e.

53 Elsősorban az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárás megfogalmazására és lényegére kell emlékeztetni.

54 Először is az EK 95. cikk (4) bekezdése előírja, hogy ha valamely közösségi harmonizációs intézkedés elfogadását követően egy tagállam az EK 30. cikkben említett lényeges követelmények alapján vagy a környezet, illetve a munkakörnyezet védelmével kapcsolatosan szükségesnek tartja nemzeti rendelkezések fenntartását, ezekről a rendelkezésekről és a fenntartásuk indokairól értesíti a Bizottságot.

55 E rendelkezés megfogalmazásából tehát az következik, hogy a tagállam az, amely meghozza a döntést az értesítésről, és így ő indítja meg az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárást, ami azt feltételezi, hogy a tagállam előzetesen megállapítja, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések hatályban tarthatósága tekintetében szükséges-e a Bizottság jóváhagyása. Azt a tényt, hogy ez az eljárás arra irányul, hogy az érintett tagállam megkaphassa a jóváhagyást ahhoz, hogy fenntarthassa a harmonizációs intézkedéssel összeegyeztethetetlen nemzeti rendelkezéseit, az EK 95. cikk (4) bekezdésében foglalt azon indokok is megerősítik, amelyeket e tagállamnak kérelme alátámasztására fel kell hoznia.

56 Másodsorban ezt az értelmezést az ítélkezési gyakorlat is megerősíti, mivel a Bíróság már megállapította, hogy az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárást nem közösségi intézmény, hanem tagállam indítja, mivel a közösségi intézmény a határozatát csak erre a kezdeményezésre válaszul hozza. Ennek a tagállamnak a kérelmében módja van nyilatkozni arról a határozatról, amelynek az elfogadását kéri, ahogyan az kifejezetten következik az EK 95. cikk (4) bekezdéséből, amely az említett államot kötelezi a kérdéses nemzeti intézkedések fenntartása indokainak megjelölésére (a Bíróság C-3/00. sz., Dánia kontra Bizottság ügyben 2003. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2643. o.] 47. és 48. pontja; lásd továbbá ugyanebben az értelemben a Bíróság C-281/03. és C-282/03. sz. Cindu Chemicals és társai egyesített ügyekben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-8069. o.] 47. pontját).

57 A Bíróság egyebekben megállapította, hogy miután a tagállam értesítette a Bizottságot az eltérő nemzeti rendelkezésekről, az eljárás azon szakasza következik, amelynek során a Bizottság az ügy körülményeit vizsgálja, annak ellenőrzése céljából, hogy teljesülnek-e az előírt feltételek, majd meghozza végleges határozatát, amely engedélyezi vagy megtiltja a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket. E tekintetben a Bizottság megvizsgálja a tagállam által megjelölt indokok megalapozottságát (a Bíróság C-512/99. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. január 21-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-845. o.] 44. pontja). Az eltérő nemzeti rendelkezések bejelentése tehát azt feltételezi, hogy a harmonizációs irányelvben előírtaktól eltérő rendelkezésekről van szó, amiért is, a közösségi harmonizációs intézkedéssel való összeegyeztethetetlenségük okán, ezek eltérés címén történő jóváhagyásának szükségességét az érintett tagállam állapítja meg.

58 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy – amint az az ítélkezési gyakorlatból is következik – az EK 95. cikk (4) bekezdésében foglalt nemzeti rendelkezések olyan rendelkezések, amelyek már a közösségi harmonizációs intézkedést megelőzően fennálltak, és amelyeket a közösségi jogalkotó ismert, aki azonban nem tudott vagy nem szándékozott abból a harmonizációhoz meríteni. Azt tehát elfogadhatónak ítélték, hogy a tagállam kérhesse saját szabályai hatályának fennmaradását azzal a feltétellel, hogy azt az EK 30. cikkben említett lényeges követelmények vagy a környezet, illetve a munkakörnyezet védelmével kapcsolatos követelmények indokolják (a fenti 57. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 41. pontja és a fenti 56. pontban hivatkozott Dánia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 58. pontja).

59 Márpedig abból a körülményből, hogy az EK 95. cikk (4) bekezdésének lényege abban a tényben rejlik, hogy a közösségi jogalkotó ismerte a harmonizációs intézkedés elfogadása előtt fennálló különböző nemzeti rendelkezéseket, az következik, hogy az erre vonatkozó különböző védelmi szinteket és indokolásokat már megvitatták, és figyelembe vették ezen intézkedés elfogadásakor. Mivel részt vettek ezen intézkedés elfogadásának folyamatában, főszabály szerint valamennyi tagállamnak rendelkeznie kell az annak megállapításához szükséges adatokkal, hogy meg kell-e indítani az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdése szerinti eljárást, különösen pedig a nemzeti rendelkezések és az elfogadott harmonizációs intézkedés közötti összeegyeztethetetlenség megállapítását lehetővé tévő adatokkal.

60 Az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdése megfogalmazásából, tárgyából és szerkezetéből tehát az következik, hogy az e bekezdésekben előírt eljárás megindítása azt feltételezi, hogy a tagállam maga vizsgálja meg a nemzeti rendelkezéseknek a közösségi harmonizációs intézkedéssel való esetleges összeegyeztethetetlenségét, és ha szükségesnek tartja, értesíti ezekről a Bizottságot a célból, hogy ez utóbbi jóváhagyja ezen intézkedések hatályban tartását. Továbbá, a fentiekből következően, az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárás keretében a Bizottságnak kell megvizsgálnia az érintett tagállam által előterjesztett, a szóban forgó nemzeti intézkedések fenntartására vonatkozó indokolás megalapozottságát. Az EK 95. cikk (6) bekezdése ugyanis csak annyiban biztosít határozathozatali hatáskört a Bizottság számára, hogy e vizsgálatot követően megállapíthassa, hogy a jóváhagyásra irányuló kérelmet el kell fogadni vagy el kell utasítani.

61 Ebből következik, hogy az EK 95. cikk (4) bekezdése nem alkothatja jogalapját egy olyan tagállami kérelemnek, amely arra irányul, hogy a Bizottság hozzon határozatot valamely közösségi irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelméről és/vagy valamely nemzeti rendelkezésnek az ezen irányelvvel való összeegyeztethetőségéről. Tekintve, hogy ugyanezen rendelkezés szerint az eltérés jóváhagyására irányuló értesítésre vonatkozó döntés kizárólag az érintett tagállamra tartozik, és következésképpen az SCCP-irányelv egyetlen rendelkezése sem biztosít a Bizottság számára az értelmezésére vonatkozó hatáskört, ezen intézménynek a szóban forgó harmonizációs intézkedés alkalmazási körével kapcsolatos állásfoglalása csak egyszerű vélemény, amely nem köti az illetékes nemzeti hatóságokat (lásd ebben az értelemben a Bíróság 133/79. sz., Sucrimex és Westzucker kontra Bizottság ügyben 1980. március 27-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 1299. o.] 16–18. pontját, a 114/86. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5289. o.] 13. pontját; lásd ebben az értelemben a Bíróság 151/88. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1989. május 17-én hozott végzésének [EBHT 1989., 1255. o.] 22. pontját és a C-50/90. sz., Sunzest kontra Bizottság ügyben 1991. június 13-án hozott végzésének [EBHT 1991., I-2917. o.] 12–14. pontját).

62 E körülményekre tekintettel ugyanis nem a szóban forgó irányelvnek a Bizottság általi értelmezése az, amely joghatások keletkeztetésére alkalmas, hanem ennek alkalmazása egy adott helyzetre (az Elsőfokú Bíróság T-81/97. sz., Regione Toscana kontra Bizottság ügyben 1998. július 16-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2889. o.] 23. pontja és a fenti 48. pontban hivatkozott Alessandrini és társai kontra Bizottság

ügyben hozott ítélet 61. pontja). Márpedig a fentiekből következik, hogy az SCCP-irányelv alkalmazása, a nemzeti szabályozás hatályban tartására eltérés címén vonatkozó jóváhagyás elérésének szükségességét is beleértve, nem a Bizottság által javasolt értelmezésből következik, hanem az érintett tagállam felelőssége alá tartozik, és – ha szükségesnek ítéli – egyedül ő indíthatja meg az EK 95. cikkben előírt értesítési eljárást. Más szóval: a tagállam kérheti a Bizottság véleményét valamely közösségi harmonizációs intézkedéssel kapcsolatban, ez a vélemény azonban nem köti a címzettet abban az értelemben, hogy nem kötelezi nemzeti intézkedései bejelentésére eltérés címén történő jóváhagyás elérése céljából, sem pedig arra, hogy e rendelkezéseket módosítsa vagy megsemmisítse.

63 A tagállamnak a nemzeti rendelkezései megsemmisítésére vagy módosítására vonatkozó esetleges kötelezettsége közvetlenül az SCCP-irányelvből ered, nem pedig abból az értelmezésből, amelyet a Bizottság ad a szóban forgó irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmével kapcsolatban, amiből az következik, hogy ez az értelmezés semmiféle joghatást nem keletkeztet. Ezt az a tény is alátámasztja, hogy a jogterületre alkalmazandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az EK 95. cikk értelmében tett bejelentés arra hatalmazza fel az érintett tagállamot, hogy nemzeti rendelkezéseit azután alkalmazza, miután a Bizottság ezeket határozatban hagyta jóvá oly módon, hogy időközben a tagállamnak meg kell felelnie a harmonizációs irányelv előírásainak (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-319/97. sz. Kortas-ügyben 1999. június 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3143. o.] 28. és 38. pontját).

64 Másodsorban meg kell vizsgálni – attól a ténytől függetlenül, hogy a Holland Királyság egyedi, az SCCP-irányelv alkalmazási köre terjedelmére vonatkozó hivatalos válaszra irányuló kérelmet nyújtott be –, hogy a Bizottság vonatkozó állásfoglalását – amennyiben az érintett tagállam által megküldött értesítés elfogadhatósága vizsgálatának keretébe illeszkedik – azon eljárás elválaszthatatlan részének kell-e minősíteni, amelynek végén a Bizottság jóváhagyja vagy elutasítja a bejelentett nemzeti rendelkezések fenntartására irányuló kérelmet, és ez ezen okból megtámadható aktusnak minősül-e.

65 Amint az a Bizottságnak a jogterületre vonatkozó gyakorlatából következik, az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárást követően elfogadott határozatok az

elfogadhatóság vizsgálatának keretében jelzik azon pontokat, amelyek tekintetében a bejelentett nemzeti intézkedések eltérnek a közösségi harmonizációs intézkedéstől. Ez a jelzés, amely egyáltalán nem olyan elemzésből következik, amelynek végén a Bizottság megállapítja a nemzeti rendelkezések és a szóban forgó harmonizációs intézkedés közötti összeegyeztethetetlenséget, csak egyszerű figyelemfelhívás azon pontok vonatkozásában, amelyek – a tagállam értesítésének értelmében – eltérnek a harmonizációs intézkedésben foglaltaktól.

66 Mindenesetre nem zárható ki, hogy a Bizottság az elfogadhatóság vizsgálatának keretében saját kezdeményezésére vagy – mint a jelen ügyben – az érintett tagállam kérelmére értelmezi a szóban forgó harmonizációs irányelv alkalmazási körét. Az értesítés elfogadhatóságára vonatkozó előzetes értékelés, amely adott esetben magába foglalhatja a szóban forgó irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmére vonatkozó véleményét, lehetővé teszi a Bizottság számára annak ellenőrzését, hogy fennállnak-e annak a szükséges feltételei, hogy határozatot fogadjon el az EK 95. cikk (6) bekezdése alapján, és ezzel elkerülhesse a tagállam által előterjesztett, a bejelentett nemzeti szabályozás hatályban tartására vonatkozó indokolások felesleges és szükségtelen vizsgálatát.

67 Ezen értékelést követően tehát a Bizottság juthat arra a következtetésre, hogy semmilyen jóváhagyás nem szükséges ahhoz, hogy a tagállam hatályban tartsa a bejelentett nemzeti rendelkezéseket, pontosan abból az okból, hogy ezek nem tartoznak a harmonizációs irányelv alkalmazási körébe. Az a tény, hogy ebben az esetben a Bizottság elfogadhatatlannak minősíti az eltérés jóváhagyása iránti kérelmet (lásd ebben az értelemben az Egyesült Királyság által az in vitro diagnosztikai orvostechnikai eszközökről szóló 98/79/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv vonatkozásában az [EK] 95. cikk (4) bekezdése alapján bejelentett, a HIV-tesztekre vonatkozó nemzeti rendelkezésekről szóló, 2002. január 25-i 2002/65/EK bizottsági határozatot [HL L 25., 47. o.]) megerősíti, hogy e tekintetben a tagállam ezirányú kérelmétől függetlenül kezdheti meg az annak megállapítására irányuló vizsgálatot, hogy fennállnak-e az EK 95. cikk (6) bekezdésén alapuló határozat elfogadásának feltételei.

68 Márpedig ha a Bizottság az értesítés előzetes vizsgálata során csak arra szorítkozik, hogy emlékeztessen a szóban forgó irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelmére, és hogy megerősítse a tagállam által végzett azon értékelést, amely alapján ez utóbbi bejelentette neki a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket, ami a jelen ügyben történt a holland kormány második kérelme esetében, meg kell állapítani, hogy az ilyen vizsgálat eredménye nem alkalmas arra, hogy módosítsa az érintett tagállam jogi helyzetét, tekintve, hogy maga a tagállam által tett bejelentés az, amely megindította az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárást, nem pedig a Bizottságnak a szóban forgó harmonizációs irányelv értelmezésére vonatkozó véleménye. Ezen eljárás keretében ugyanis egy ilyen véleményből kizárólag az e tagállam által a bejelentett nemzeti rendelkezések esetleges fenntartása céljából előterjesztett indokok vizsgálatának lefolytatása következik.

69 Tekintve, hogy a jelen ügyben a Bizottság az EK 95. cikk (6) bekezdése által ráruházott határozathozatali hatáskörét gyakorolta, amikor megvizsgálta a Holland Királyság által előterjesztett indokok megalapozottságát annak megállapítása érdekében, hogy fennállnak-e az eltérés címén történő jóváhagyás megadásának feltételei, és amikor úgy döntött, hogy megadja a szóban forgó tagállamnak a kért jóváhagyást, még ha ez részleges és időben korlátozott volt is, meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak az e tagállam által vitatott álláspontja nem módosította ez utóbbi jogi helyzetét, tehát nem alkalmas arra, hogy megsemmisítés iránti kereset tárgyát alkossa.

70 Végezetül nem fogadható el, hogy valamely tagállamnak módja van bejelenteni a nemzeti rendelkezéseket az EK 95. cikk (4) bekezdése alapján, majd ezt követően kizárólag akkor támadhatja meg a végleges határozatot, ha az részben vagy egészében megtagadja a kért eltérést arra hivatkozva, hogy a Bizottság jóváhagyása nem volt szükséges, és nem kellett volna megvizsgálnia a bejelentett rendelkezéseket az EK 95. cikk (4) és (6) bekezdésében előírt eljárás szerint. Ez ugyanis annak elismeréséhez vezetne, hogy ezen állam értesítés útján megszerezheti a Bizottságnak a rendelkezései és a közösségi harmonizációs intézkedés összeegyeztethetőségére vonatkozó nyilatkozatát, ezen eljárásnak azonban nem ez a célja.

71 Az előzőekből következik, hogy a kereset, amennyiben a Bizottságnak az SCCP-irányelv által megteremtett harmonizáció terjedelme értelmezéséről szóló vélelmezett határozata megsemmisítésére irányul, elfogadhatatlan.

A költségekről

72 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Holland Királyság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottság költségeinek viselésére.

73 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a első bekezdésének alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ebből következően a Dán Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) A Holland Királyság maga viseli saját költségeit, valamint a Bizottság részéről felmerült költségeket.

3) A Dán Királyság maga viseli saját költségeit.

Vilaras Martins Ribeiro

Dehousse Šváby Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. november 8-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Vilaras

elnök